

Arrest

nr. 54 111 van 6 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DE RIDDER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 20 oktober 1988 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook uw propiska had. Eind 1999, bij het begin van de Tweede Tsjetsjeense Oorlog, ging u naar Ingoesjetië, maar in 2000 keerde u opnieuw naar Grozny terug. Bij die terugkeer kwamen uw oudste broer en uw oma om het leven door een bomexplosie in een kelder.

Uw problemen begonnen toen uw vader in de eerste helft van 2004 door gemaskerde mannen ontvoerd werd. Als gevolg daarvan kon u uw school dat jaar niet meer afmaken. U legde uw examens bijgevolg af in 2005. Gedurende uw verblijf in Tsjetsjenië, kwamen er geregeld mensen van verschillende instanties langs. Tijdens een van die bezoeken, in augustus 2005, vielen gemaskerde

mannen het huis binnen en vroegen naar uw vader en broer. Uw vader was sinds 2004 verdwenen en uw broer had zich op dat moment verstoppt. De gemaskerde mannen hebben alles omver gegooid. Eén van hen greep u vast, raakte u aan en zei dat hij voor u zou terugkomen. Na dit incident verliet u Tsjetsjenië definitief en ging u naar Sleptsovsk, Ingoesjetië, waar u tot september 2005 verbleef.

U verliet Sleptsovsk samen met uw broer, I. G. (...) (O.V. 6.389.857) en moeder, A. K. (...) (O.V. 5.818.883), op 24 september 2005. In een camionette reisden jullie naar België, waar jullie op 30 september 2005 aankwamen. Nog diezelfde dag vroeg uw moeder asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 13 februari 2009 diende u als meerderjarige zelf een aanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van de onveilige situatie die er in Tsjetsjenië heerste. De concrete aanleiding voor uw vertrek was een inval van gemaskerde mannen, waarbij één van hen u vastgreep en zei dat hij voor u zou terugkeren.

Er dient in de eerste plaats evenwel te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanbracht die zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Doorheen uw verklaringen verwijst u namelijk aldoor naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië (CGVS, p. 8). Zoals reeds aangehaald is een persoonlijke beoordeling van de vraag naar bescherming echter vereist. Wat uw persoonlijke vrees voor vervolging betreft, dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Zo verklaarde u dat er in augustus 2005 bij u thuis een inval van gemaskerde mannen plaatsvond, waarbij één van hen u vastgreep en aanraakte en zei dat hij voor u zou terugkeren (CGVS, p. 8). Het betreft hier echter een eenmalig feit, zodat er niet gesproken kan worden van daadwerkelijke systematische vervolging. U beschikt bovendien niet over aanwijzingen waaruit blijkt dat deze man u in de toekomst opnieuw zou lastigvallen. U heeft namelijk geen idee of hij na uw vertrek nog langs is geweest (CGVS, p. 8) alsook of hij vandaag nog naar u op zoek is (CGVS, p. 10). Sinds uw vertrek hebt u ook niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken in Tsjetsjenië, aangezien u sinds uw verblijf in België geen contact meer hebt gehad met iemand in Tsjetsjenië (CGVS, p. 4). U heeft zelfs geen idee wat uw vader precies overkomen is (CGVS, p. 4). Alles wat u vandaag over Tsjetsjenië weet, heeft u vernomen via de media of via uw vrienden in België (CGVS, p. 8).

Er moet daarenboven worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel identiteitsdocument voorlegde ter staving van uw asielaanvraag (CGVS, p. 6). Toen u naar uw binnenlands paspoort of Russisch intern paspoort werd gevraagd, zei u dat u dacht dat u bij uw moeder stond ingeschreven omdat dat daar zo gebeurt (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat Russische staatsburgers op hun veertiende een binnenlands paspoort wordt uitgereikt (voor u was dat dus eind 2002 het geval). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties bewust uw binnenlands paspoort achterhoudt, om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele verblijfplaats elders in de Russische Federatie en de aflevering van een internationaal-of reispaspoort verborgen te houden. Uw uitleg dat u niet weet of u over een internationaal paspoort beschikte, kan in dit verband geenszins overtuigen (CGVS, p. 6). Hoewel u intussen al zo'n vierenhalf jaar in België verblijft, liet u bovendien na de Belgische asielinstanties enig ander document voor te leggen, waaruit uw identiteit met enige zekerheid kan worden afgeleid. Toen u

immers naar uw originele geboorteakte werd gevraagd, zei u dat u niet weet waar die momenteel ligt (CGVS, p. 6), wat echter evenmin kan overtuigen. Nu legde uw moeder, G. L. (...) (o.v. 6.389.854), tijdens haar eerste asielaanvraag in België weliswaar uw geboorteakte voor. Zoals omstandig uiteengezet in de beslissing die ik ten aanzien van uw moeder nam in het kader van haar eerste asielaanvraag, kan geen bewijskracht aan dit document worden verleend. Op dit document is immers uw familienaam evenals die van uw vader onleesbaar (gemaakt).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, meer bepaald een inschrijvingsattest van de Hogeschool-Universiteit Brussel, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Dit attest werd immers afgeleverd in België en heeft bijgevolg geen bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ook ten aanzien van uw broer, G. I. (...) (o.v. 6.389.857) en uw moeder, K. A. (...) (o.v. 5.881.883) een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven van haar moeder, K. A., en haar broer, G. I., wiens zaken bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen respectievelijk zijn gekend onder het nr. 55 119 en 55 129. Verzoekster beperkt haar persoonlijk rechtstreeks vluchtmotief tot het lastiggevalen zijn door een lid van de gemaskerde mannen die bij een inval in het ouderlijk huis in augustus 2005 op zoek waren naar haar vader en haar broer, wat slechts een beperkt element betreft in de ruimere asielmotieven voorgehouden door haar moeder en broer. Verzoeksters asielmotief is duidelijk een gevolg van de zoektocht naar haar vader en broer. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beroept op dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar moeder en broer tegen de in hunnen hoofde genomen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 7 mei 2009.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 109 van 6 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan K. A.. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters moeder luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 12 april 1961 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook uw propiska had. In oktober 1985 huwde

u officieel met J. A. G. (...). Tijdens de Tweede Tsjetsjeense Oorlog, in 2000, kwam zowel uw oudste zoon als uw moeder om het leven.

Op 14 mei 2004 werd uw man thuis door 4 gemaskerde mannen meegenomen. Sindsdien zag u hem nooit meer terug. Bij deze inval werd ook uw zoon, I. J. G. (...) (o.v. 6.389.857), meegenomen. Hij werd een paar straten verder bewusteloos en in elkaar geslagen achtergelaten. Vorig jaar, in 2009, vernam u van uw vriendin in Nederland, M. M. (...), dat uw man in 2007 overleden is en door zijn familieleden in Tsjetsjenië begraven werd. Via deze vriendin vernam u ook dat de politie na uw vertrek uit Grozny bij u thuis is langs geweest omwille van uw zoon. In februari 2009 ontving u van een vrouw uit Tsjetsjenië via fax een convocatie op naam van uw zoon, waarin hij wordt verzocht zich aan te melden bij de ROVD van het Oktjabersky district in Grozny.

U verliet Grozny definitief op 22 augustus 2005 en vertrok samen met uw kinderen naar Sleptsovsk, waar u tot 24 september 2005 verbleef. Voorafgaand aan dit vertrek vond er een huiszoeking plaats, waarbij uw dochter, L. G. (...) (o.v. 6.389.854), door één van de invallers geïntimideerd werd. U verliet Sleptsovsk samen met uw zoon en dochter op 24 september 2005. Vanuit Sleptsovsk reisden jullie met een voertuig van het type Gazel naar Brussel, waar jullie op 30 september 2005 aankwamen. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 13 februari 2009 diende u een tweede aanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat uw echtgenoot in Tsjetsjenië door gemaskerde mannen werd meegenomen en u voor de veiligheid van uw kinderen vreesde. Uw zoon werd namelijk door diezelfde gemaskerde mannen eveneens meegenomen en fysiek mishandeld omdat hij wilde voorkomen dat zijn vader weggebracht werd. Uw dochter werd bij de laatste huiszoeking voor uw vertrek door één van de indringers die op zoek was naar uw zoon lastiggevallen.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo is het hoogst merkwaardig dat u de Belgische asielinstanties noch tijdens uw eerste asielaanvraag, noch tijdens uw tweede asielaanvraag enig identiteits-of ander document, laat staan een foto, voorlegde over uw man, de vader van uw kinderen, met wie u in 1985 officieel huwde en van wie u verklaarde dat hij nog een andere vrouw heeft (CGVS 31/01/2007, p. 8 en CGVS 06/04/2010, p. 5). U verklaarde dat u uw man sinds 2004 niet meer gezien hebt en vervolgde dat hij volgens de verklaringen van uw vriendin in 2007 zou zijn overleden. U legde de Belgische asielinstanties echter evenmin enig bewijs voor van de aangifte die u samen met een buurman naar aanleiding van zijn verdwijning bij de politie zou hebben gedaan evenals van de andere stappen die u in dit verband zou hebben ondernomen (CGVS, p. 11 en 15), noch enig bewijs van zijn overlijden. U weet verder niet waar, noch in welke omstandigheden uw man overleden zou zijn en weet evenmin waar hij door zijn familieleden zou zijn begraven (CGVS 06/04/2010, p. 13). Dit is toch wel merkwaardig, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw man nog familieleden had in Tsjetsjenië bij wie u bovendien had ingewoond (CGVS 06/04/2010, p. 5). Het is dan ook niet aannemelijk dat u, die verklaarde te hebben gehoord dat uw man in 2007 oftewel zo'n drie jaar geleden zou zijn omgekomen, vanuit België niet meer pogingen zou hebben ondernomen om te achterhalen wat hem overkomen zou zijn. Aangezien de verdwijning van uw man de kern raakt van uw asielrelaas (u verklaarde immers dat uw zoon I. (...) werd opgepakt nadat hij tevergeefs geprobeerd had om te voorkomen dat zijn vader werd meegenomen (CGVS 06/04/2010, p. 12)), tast het gebrek aan enig bewijs aangaande uw man en diens overlijden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties een fax van een convocatie voor die aan uw zoon is gericht, waarmee u wil aantonen dat uw zoon vandaag de dag nog steeds gevaar zou lopen in uw land. U verklaarde dat uw buurman, A. J. (...), een convocatie werd overhandigd op naam van uw zoon, waarin uw zoon verzocht wordt zich aan te melden bij de ROVD van het Oktjabersky district in Grozny (CGVS, p. 6-7). Deze convocatie op naam van uw zoon betreft echter een fax waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien staat in dit document nergens aangaande welke zaak uw zoon zich als getuige bij de autoriteiten zou hebben moeten aanbieden. U gaf tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal overigens zelf aan dat u niet weet waarom uw zoon werd opgeroepen en dat u niet uitsluit dat dit te maken kon hebben met zijn legerdienst (CGVS, p. 7 en 11). In ditzelfde verband kan terloops nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u zou vragen om de originele convocatie op te sturen en deze vervolgens aan het Commissariaat-generaal zou bezorgen (CGVS, p. 6-7). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal het origineel echter nog niet mogen ontvangen. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u buiten deze convocatie geen andere aanwijzingen hebt dat uw zoon in uw land zou worden opgespoord (CGVS 06/04/2010, p. 13).

U verklaarde voorts dat u vreest voor de veiligheid van uw zoon omwille van bloedwraak, aangezien de broer of de neef van uw man iemand in Ingoesjetji zou hebben vermoord (CGVS 06/04/2010, p. 14-15). Afgezien van het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat deze moord dateert van voor het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog (die in 1994 uitbrak), tast het gebrek aan enig bewijs aangaande uw man uw verklaringen in dit verband eveneens aan.

Aangaande uw verklaarde vrees dat u niet naar Tsjetsjenië wil terugkeren uit angst dat uw zoon en dochter iets zou overkomen (CGVS, p. 10, 11, 15 en 16), verwijs ik ook graag naar de beslissingen die ik ten aanzien van uw zoon en dochter nam, die samen met u op 13 februari 2009 een eigen asielaanvraag indienden.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, uw rijbewijs, een attest van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering met enveloppe en een kopie van uw arbeidsovereenkomst in België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. In de brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen (B.C.H.V.), die gericht is aan de heer François Geysen van de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt verzocht uw tweede asielaanvraag in België in overweging te nemen. Zoals uit deze beslissing moge blijken, werd dit verzoek ingewilligd. In de brief van het B.C.H.V. wordt verder uitvoerig ingegaan op de motivering uit de beslissing die ik ten aanzien van u nam aangaande uw eerste asielaanvraag. Wat het recente verblijf betreft, dient te worden opgemerkt dat dit in het kader van uw huidige, tweede, asielaanvraag niet langer relevant is. Met betrekking tot uw vluchtverhaal werd door het B.C.H.V. opgeworpen dat er tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal te weinig aandacht werd besteed aan uw vluchtverhaal en de vrees die u koestert. Zoals blijkt uit het verslag van het gehoor dat in het kader van uw huidige asielaanvraag werd afgenomen, werd er tijdens dit gehoor grondig ingegaan op de redenen waarom u uw land van herkomst ontvlucht bent en de vrees die u koestert bij een mogelijke terugkeer naar Tsjetsjenië. Met betrekking tot de gegrondheid van uw asielaanvraag werd door het B.C.H.V. verwezen naar verschillende rapporten van buitenlandse asielinstanties. Aan de inhoud van deze rapporten wordt niet getwijfeld, maar er moet op gewezen worden dat elke aanvraag op zijn persoonlijke merites wordt beoordeeld en u er niet in slaagde uw persoonlijke vrees aannemelijk te maken. Uw rijbewijs bevat geen enkel element waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië persoonlijk een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen. Het attest van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (met enveloppe) alsook de kopie van uw arbeidscontract zijn beide opgemaakt in België en hebben bijgevolg geen enkele bewijskracht met betrekking tot de vrees voor vervolging in Tsjetsjenië die u persoonlijk zou koesteren.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal

burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat dat ik ook ten aanzien van uw zoon, G. I. (...) (o.v. 6.389.857), en uw dochter, G. L. (...) (o.v. 6.389.854), een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw advocaat haalde op het einde van uw gehoor op het Commissariaat-generaal nog aan dat u het Nederlands niet perfect beheerst en dat u een tolk had gevraagd (CGVS, p. 16). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken uiteindelijk voor de Nederlandse taal hebt gekozen (cfr. bijlage 26).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel meent verzoekster, onder verwijzing naar artikel 4, 5. van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat haar ondanks het ontbreken van het bewijsmateriaal het voordeel van de twijfel dient te worden verleend. Verzoekster stelt dat haar relaas gedetailleerd, coherent en plausibel is en bovendien overeenkomt met algemeen bekende feiten, meer in het bijzonder stelt verwerende partij zelf dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds indruist tegen de mensenrechten. Het is inderdaad algemeen bekend dat zij die ervan verdacht worden om banden met de rebellen te onderhouden in Tsjetsjenië geen rust kunnen vinden. Eenmaal geviseerd, blijven zij achtervolgd door de Russische federalen enerzijds en de Kadyrovtsy anderzijds, aldus verzoekster. Verder betoogt verzoekster onder verwijzing naar de brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van december 2008, het Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van 11 augustus 2008 en een rapport van het UK Home Office van 17 november 2008 dat personen die verdacht worden van terrorisme of deelname aan rebellen groepen en hun familieleden een groot risico lopen op ontvoering en verdwijning. Verzoekster herhaalt geen documenten van haar echtgenoot te kunnen voorleggen “aangezien zij daar simpelweg niet van in het bezit is waarschijnlijk doordat deze door Russische autoriteiten in beslag werden genomen”. Onder verwijzing naar de door haar voorgehouden problemen meent verzoekster minstens aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/4, § 2, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters asielrelaas volledig steunt op de aanhouding en verdwijning van haar echtgenoot op 14 mei 2004 en de voorgehouden gevolgen ervan. Waar verzoekster aangaande het ontbreken van enig bewijsmateriaal betreffende haar echtgenoot meent dat haar met toepassing van artikel 4, 5. van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de Richtlijn aan het gunnen van het voordeel van de twijfel vijf cumulatieve voorwaarden verbindt waaronder het leveren van

een oprechte inspanning om het verzoek te staven. De Raad oordeelt dat de motivering betreffende het volstrekt gebrek aan bewijs van haar echtgenoot dient te worden samen gelezen met de motivering dat verzoekster zelfs niet in kennis is van de omstandigheden van zijn overlijden en evenmin van de plaats waar hij werd begraven, dit ondanks het gegeven dat hij nog steeds familie heeft in Tsjetsjenië waarbij verzoekster bovendien had ingewoond. Verzoekster laat laatstgenoemde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en toont derhalve op generlei wijze aan dat zij door bemiddeling van ondermeer deze familie enige informatie heeft pogen te verkrijgen aangaande haar echtgenoot. Deze flagrante onwetendheden ingegeven door een al even flagrante desinteresse verhindert mede terecht aan het door verzoeksters voorgehouden relaas enig geloof te hechten. Verzoeksters argument dat de documenten van haar echtgenoot “waarschijnlijk door de Russische autoriteiten in beslag werden genomen” kan door de Raad niet worden aangenomen daar verzoekster pas op 22 augustus 2005 samen met haar kinderen definitief de ouderlijke woning verliet nadat er kort voor hun vertrek nog een huiszoeking had plaatsgevonden en verzoekster derhalve op de hoogte dient te zijn van voormelde voorgehouden inbeslagneming waardoor een vergoelijking op basis van een hypothetische waarschijnlijkheid niet dienend is. Bij het bestaan van deze documenten, die de persoon betreffen die het meest wezenlijk element in het voorgehouden asielrelaas uitmaakt, is het bovendien volstrekt onaannemelijk dat verzoekster op het ogenblik van het definitief verlaten van de gezinswoning deze onbeheerd zou hebben achtergelaten.

Bij het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas kan geen sprake zijn van enige twijfel waarvan het voordeel aan verzoekster zou kunnen worden gegund. Het ongeloofwaardig bevinden van dit relaas verhindert terecht verzoekster de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.3. Betreffende verzoeksters stelling dat “de huiszoeking en ontvoering van de echtgenoot en de zoon I. (...) van verzoekster zelf, bewijst dat men ook haar zoon begon te verdenken van verzetsdaden hetgeen erop wijst dat het stigma dat op de vader had gekleefd verder worden gezet op zijn zoon” wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met voormelde summiere herhaling van het feitenrelaas in gebreke blijft.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekster met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “Subject Related Briefing” betreffende de

“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 10) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een “reëel” risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekster door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 110 van 6 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan G. I.. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters broer luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 31 december 1987 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook uw propiska had. Tussen 1999 en 2000 verbleef u gedurende een aantal maanden in Ingoesjetië, maar daarna keerde u opnieuw naar Tsjetsjenië terug. Begin 2000 verloor u uw broer en uw grootmoeder als gevolg van een bomexplosie.

Uw problemen gaan terug tot 1991, toen uw oom, de broer van uw vader, nog voor de Eerste Tsjetsjeense Oorlog een Ingoesjeet met de familienaam B. (...) doodde. Als gevolg hiervan kondigde de familie van de overledene bloedwraak af. Aangezien uw oom echter niet gevonden kon worden, werd de bloedwraak uitgebreid naar uw hele familie. Tijdens uw schooltijd werd u door andere jongeren vaak verbaal, maar soms ook fysiek lastiggevallen omdat u studeerde. In 2003 werd u door federalen van thuis uit met de auto meegenomen en fysiek aangerand, waarna u vervolgens enkele straten verder werd achtergelaten. In 2004 werd uw vader meegenomen door federalen, sindsdien hebt u hem nooit meer gezien. Later, in 2007, vernam u dat uw vader vermoord en begraven zou zijn. U weet echter niet wat er precies gebeurd is. In augustus 2005 vond er een huiszoeking plaats waarbij kadyrovtsy uw huis overhoop haalden en alle documenten meenamen. Zelf was u niet bij deze huiszoeking aanwezig, aangezien u zich verstoppt had in het huis van de buren. Na dit incident verliet u Tsjetsjenië definitief en trok u samen met uw zus, L. G. (...) (O.V. 6.389.854) , en moeder A. K. (...) (O.V. 5.818.883), naar Sleptsovsk, waar u tot 24 september 2005 verbleef.

Op 24 september 2005 verliet u Sleptsovsk samen met uw moeder en zus. Met de auto reisden jullie naar Brussel, waar jullie op 30 september 2005 aankwamen. Nog diezelfde dag vroeg uw moeder asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 13 februari 2009 diende u als meerderjarige zelf een aanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten enerzijds omwille van de bloedwraak die over uw familie afgekondigd werd nadat uw oom in 1991 een Ingoesjeet vermoordde. Anderzijds speelde ook de onveiligheid in Tsjetsjenië een belangrijke rol in uw vertrek.

Wat de door u aangehaalde bloedwraak betreft, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat het opvallend is dat u de Belgische asielinstanties hieromtrent maar weinig informatie kon verschaffen. Zo had u geen idee hoe het vandaag met de bloedwraak gesteld is, meer bepaald of de bloedwraak ondertussen beëindigd werd of nog steeds aan de gang is (CGVS, p. 12). U wist evenmin of de dood van uw vader aan deze bloedwraak gerelateerd was (CGVS, p. 12). In dit kader kan bovendien opgemerkt worden dat u maar weinig interesse betoonde in de verdwijning en de dood van uw vader. Zo kende u de precieze datum niet waarop u uw vader voor de laatste maal gezien had. Ook had u geen idee waarom uw vader vermoord werd of wat hem precies overkomen is (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u noch in Tsjetsjenië noch in België zelf enige pogingen hebt ondernomen om te achterhalen wat er precies met uw vader is gebeurd (CGVS, p. 12-13).

Verder kan opgemerkt worden dat u naar aanleiding van de afgekondigde bloedwraak in Tsjetsjenië zelf nooit problemen hebt ondervonden (CGVS, p. 13). Uw vader maande u wel aan tot voorzichtigheid, maar tot aan zijn verdwijning heeft geen van jullie beiden problemen gekend die verbonden waren met deze bloedwraak (CGVS, p. 13). De feiten die u na zijn verdwijning meemaakte, stonden eveneens los van de bloedwraak. Aldus maakte u niet aannemelijk dat er vandaag als gevolg van de in 1991 afgekondigde bloedwraak in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Wat de onveiligheid in Tsjetsjenië betreft, moet eveneens worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat u in Tsjetsjenië door andere jongeren werd lastiggevallen omdat u studeerde, is immers onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd, aangezien de incidenten doorgaans beperkt bleven tot verbale uitingen. Enkele keren hebt u ook klappen geïncasseerd, maar daar hield u enkel blauwe plekken aan over (CGVS, p. 13). In dit kader moet bovendien vastgesteld worden dat u naar aanleiding van deze problemen nooit een beroep hebt gedaan op uw autoriteiten om bescherming te krijgen, terwijl het hier nochtans gemeenrechtelijke feiten betreft. Zo hebt u naar aanleiding van deze pesterijen nooit een klacht ingediend bij uw autoriteiten (CGVS, p. 15). Er kan bijgevolg ook op dit vlak geen sprake zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder haalde u een incident aan waarbij u van thuis uit door federalen met de auto werd meegenomen en fysiek werd aangerand. Een paar straten verder werd u vervolgens achtergelaten. Dit incident was echter eenmalig en dateert trouwens van 2003 oftewel zo'n twee jaar voor uw verklaarde vertrek uit uw land (CGVS, p. 15). Daarenboven beschikt u niet over aanwijzingen waaruit blijkt dat u vandaag opnieuw door de federale politie zou lastiggevallen worden. U heeft immers geen contact meer met mensen in Tsjetsjenië (CGVS, p. 4). U legde wel een fax voor van een oproepingsbrief op uw naam, die op 3 september 2009 aan uw buurman, A. J. (...), afgegeven werd. U verklaarde dat u zou vragen de originele convocatie op te sturen om ze vervolgens aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. Tot op vandaag heeft het Commissariaat-generaal de originele convocatie echter nog niet ontvangen.

Met betrekking tot deze convocatie dient, afgezien van het feit dat het slechts een fax betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, eveneens opgemerkt te worden dat er nergens vermeld staat in het kader van welke zaak u zich als getuige moest aanbieden. Het feit dat u zich als getuige (CGVS, p. 7) en niet als verdachte moest aanmelden, ondermijnt bovendien de gegrondheid van uw vrees. Daar komt nog bij dat u geen idee had of er na de bovenvermelde convocatie nog andere convocaties gekomen zijn en u sinds het ontvangen van de fax ook niet meer geïnformeerd hebt of dit al dan niet het geval was (CGVS, p. 8). Naar aanleiding van voornoemd incident uit 2003 en de oproepingsbrieven van de politie, die u na uw vertrek ontvangen zou hebben maar waarvan u de Belgische asielinstanties geen enkel origineel voorlegde, kan er bijgevolg geen sprake zijn van een gegronde actuele vrees voor vervolging.

Wat voorts de huiszoeking betreft naar aanleiding waarvan u Tsjetsjenië definitief verlaten hebt, moet worden vastgesteld dat u zelf niet bij deze huiszoeking aanwezig was en u buiten het feit dat kadyrovtsy toen alle documenten meenamen, niet precies weet wat er gebeurd is (CGVS, p. 8), zodat ook in dit verband geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde tenslotte dat u in geval van terugkeer naar uw land vreest naar het leger te moeten gaan. U vervolgde dat dienstplichtigen naar plaatsen worden gestuurd waar het niet veilig is (CGVS, p. 14). Er moet echter worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit medisch gekeurd werd met het oog op het vervullen van uw legerdienst en dat u voorts verklaarde niet te weten of u oproepingen ontving in verband met uw legerdienst (CGVS, p. 5), waardoor u de Belgische asielinstanties onvoldoende elementen aanreikt die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land ook effectief voor uw militaire dienst zou worden opgeroepen.

Er moet daarenboven worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel identiteitsdocument voorlegde (CGVS, p. 7). Nu verklaarde u weliswaar dat uw binnenlands paspoort tijdens een huiszoeking in 2005 werd meegenomen (CGVS, p. 8). Hoewel u intussen al zo'n viereuhalf jaar in België verblijft, liet u echter na de Belgische asielinstanties ook maar enig ander document voor te leggen, waaruit uw identiteit met enige zekerheid kan worden afgeleid.

Voor het overige verwijst u meermaals naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië (CGVS, p. 11 en 14). Maar, zoals eerder aangehaald, is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming vereist. Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt echter dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, een inschrijvingsbewijs van de HUB, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Dit bewijs werd immers afgeleverd in België en heeft bijgevolg geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ook ten aanzien van uw zus, G. L. (...) (o.v. 6.389.854) en moeder, K. A. (...) (o.v. 5.881.883) een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel meent verzoeker, onder verwijzing naar artikel 4, 5. van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat hem ondanks het ontbreken van het bewijsmateriaal het voordeel van de twijfel dient te worden verleend. Verzoeker stelt dat zijn relaas gedetailleerd, coherent en plausibel is en bovendien overeenkomt met algemeen bekende feiten, meer in het bijzonder stelt verwerende partij zelf dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds indruist tegen de mensenrechten. Het is inderdaad algemeen bekend dat zij die ervan verdacht worden om banden met de rebellen te onderhouden in Tsjetsjenië geen rust kunnen vinden. Eenmaal geviseerd, blijven zij achtervolgd door de Russische federalen enerzijds en de Kadyrovtsy anderzijds, aldus verzoeker. Verder betoogt verzoeker onder verwijzing naar de brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van december 2008 afgeleverd in het kader van de tweede asielaanvraag van zijn moeder (bijlage bij het verzoekschrift), het Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van 11 augustus 2008 en een rapport van het UK Home Office van 17 november 2008 dat personen die verdacht worden van terrorisme of deelname aan rebellengroepen en hun familieleden een groot risico lopen op ontvoering en verdwijning. Verder gaat verzoeker in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Onder verwijzing naar de door hem voorgehouden problemen meent verzoeker minstens aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/4, § 2, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoeker zich zelfs niet eens de datum herinnert waarop hij zijn vader voor het laatst heeft gezien en geen idee had waarom zijn vader werd vermoord of wat hem is overkomen, wijt verzoeker deze onwetendheid aan het feit dat hij "nog heel jong" was waardoor de situatie voor hem zeer onduidelijk was en hem verwarde.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geboren is anno 1987 en een studerende jongeling was – verzoeker geeft zelf in zijn verzoekschrift aan heel veel belang te hechten aan educatie – waardoor mag worden aangenomen dat hij in het jaar 2004, het jaar waarin zijn vader verdween, op zeventienjarige leeftijd reeds tot de jaren van inzicht is gekomen en verzoekers jeugdige leeftijd derhalve niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard. Bovendien is de verdwijning van verzoekers vader een dermate ingrijpende gebeurtenis dat deze in het geheugen is gegrift waardoor het ongeloofwaardig is dat verzoeker zich de meest elementaire gegevens betreffende de voorgehouden problematiek van zijn vader, en meer in het bijzonder wanneer hij zijn vader voor het laatst zag, niet zou herinneren. Daarenboven dient voormelde motivering te worden samen gelezen met de motivering dat verzoeker noch in Tsjetsjenië noch in België zelf enige poging heeft ondernomen om te achterhalen wat er precies met zijn vader is gebeurd. Laats genoemde motivering wordt door verzoeker ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekers desinteresse in de situatie van zijn vader ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas.

2.2.3. Waar verzoeker aangaande de motivering van verwerende partij omtrent het lastiggevalen worden omwille van zijn studeren stelt dat hij uiterst gemotiveerd was om te studeren waardoor de verbale en fysieke aanvallen geenszins door de verwerende partij kunnen worden geminimaliseerd, wijst de Raad erop dat verwerende partij deze agressie terecht omschrijft als daden van gemeenrechtelijke aard en vaststelt dat verzoeker betreffende deze feiten nooit een poging heeft ondernomen zich te beroepen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst, wat door verzoeker in het

verzoekschrift niet wordt ontkend. Het is dan ook correct van verwerende partij te besluiten dat er op dit vlak geen sprake kan zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.4. Voor wat betreft de motivering aangaande het incident waarbij verzoeker in 2003 door de federalen met de auto werd meegenomen, beperkt verzoeker zich het volgende te stellen: "Het feit dat dit incident "slechts" eenmalig was, neemt niet weg dat dit uiterst traumatische gevolgen heeft voor een persoon. Het zou onmenselijk zijn indien een dergelijke ervaring geen gegronde vrees tot gevolg heeft waarmee verzoeker reeds jaren te kampen heeft."

De Raad wijst erop dat de vaststelling van de eenmaligheid van dit gebeuren slecht één element betreft van de desbetreffende motivering en dient samen gelezen te worden met de overige vaststellingen dat dit gebeuren reeds dateert van twee jaar voor het voorgehouden vertrek uit Tsjetsjenië, wat niet wijst op een rechtstreeks oorzakelijk verband tot deze vlucht, dat verzoeker betreffende aanwijzingen dat hij heden nog steeds zou worden lastiggevallen slechts één convocatie voorlegt dat een faxbericht betreft waaraan geen authenticiteitswaarde kan worden toegekend en dat ook hier verzoeker zich betreffende het inschatten van zijn huidige situatie van vervolging in zijn land van herkomst niet geïnteresseerd toont door na te laten zich te informeren of ook na voormelde convocaties nog andere convocaties werden uitgeschreven. Verzoeker laat na deze overige vaststellingen van verwerende partij, waarbij de desinteresse naar zijn huidige situatie in zijn land van herkomst de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt, te weerleggen waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die daadwerkelijk vreest voor zijn leven redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Verzoekers gebrek aan interesse in zijn persoonlijk lot draagt dus wel degelijk bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees. De Raad benadrukt bovendien dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onaannemelijkheden en onwetendheden op grond waarvan kan worden geoordeeld dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verder is de Raad van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verwerende partij stelt dan ook terecht dat aan de door verzoeker bijgebrachte convocatie geen authenticiteitswaarde kan worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens de motiveringen betreffende de huiszoeking, meer in het bijzonder dat verzoeker niet weet wat er juist is gebeurd, betreffende de vrees tot het vervullen van de militaire dienstplicht en betreffende de bloedwraak ongemoeid laat waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. De vaststelling dat verzoeker sedert 1991 tot het ogenblik van zijn vertrek uit Tsjetsjenië nooit enig probleem heeft gekend ingevolge de door hem voorgehouden bloedwraak en dat hij zich wederom niet informeerde naar de stand van zaken van deze bloedwraak verhindert terecht enig geloof te hechten aan een desbetreffende vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Betreffende verzoekers stelling dat "de huiszoeking en ontvoering van de vader en verzoeker zelf, bewijst dat men ook verzoeker begon te verdenken van verzetsdaden hetgeen erop wijst dat het stigma dat op de vader had gekleefd verder worden gezet op zijn zoon" wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met voormelde summiere herhaling van het feitenrelaas in gebreke blijft.

2.2.7. Waar verzoeker aangaande het ontbreken van bewijsmateriaal meent dat hem met toepassing van artikel 4, 5. van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de Richtlijn aan het gunnen van het voordeel van de twijfel vijf cumulatieve voorwaarden verbindt waaronder het leveren van een oprechte inspanning om het verzoek te staven en verzoekers verklaringen aannemelijk dienen te worden bevonden. Uit wat voorafgaat is gebleken dat het door verzoeker voorgehouden asielrelaas niet aannemelijk wordt bevonden en dat hij een opvallende desinteresse aan de dag legt door zich niet te informeren betreffende wezenlijke elementen van het door hem voorgehouden asielrelaas waardoor aan voormelde voorwaarden niet is voldaan.

De vastgestelde onaannemelijkheden, vaagheden, onwetendheden en desinteresse maken het relaas van verzoeker ongeloofwaardig waardoor er geen sprake kan zijn van enige twijfel waarvan het voordeel aan verzoeker zou kunnen worden gegund. Het niet geloofwaardig bevinden van het asielrelaas verhindert terecht verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. Betreffende verzoekers bewering dat hij geen documenten kan voorleggen “aangezien hij daar simpelweg niet van in het bezit is doordat deze waarschijnlijk door de Russische autoriteiten in beslag werden genomen” wijst de Raad erop dat de motivering betreffende het niet kunnen voorleggen van enig identiteitsdocument om voormelde redenen een overtollig motief betreft zodat het eventueel geground bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 12) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een “reëel” risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.”

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT